

Arrest

nr. 270 970 van 5 april 2022
in de zaak RvV x / VIII

In zake: 1. x
 2. x

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
 Ankerstraat 114 bus 1
 9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x x, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 november 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 oktober 2021 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 december 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché F. VERHULST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juni 2020 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 8 oktober 2021 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.06.2020 werd ingediend door :

*[Z., F.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Albanië
geboren te [...] op [...]
en
[Z., A.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Albanië
geboren te [...] op [...]*

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 24.10.2018 in België asiel aan. Deze aanvraag werd kennelijk ongegrond verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 11.06.2019. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep van betrokkenen werd op 09.03.2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 1 jaar en 6 maanden – was zeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrestnr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat zij in het bezit waren van een attest van immatriculatie (AI). Echter, betrokkenen dienden te weten dat het AI geen verblijfstitel is maar enkel een procedure-document dat bewijst dat een, in casu, asielaanvraag nog in behandeling is. Aangezien hun asielprocedure op 09.03.2020 werd afgesloten, kunnen zij dus geen aanspraak meer maken op een “wettelijk verblijf”.

Ook beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen in België nooit in aanraking zijn gekomen met gerecht of politie, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sinds ‘24.10.2020’ onafgebroken in België verblijven (in casu sinds oktober 2018), dat zij een beginnende kennis hebben van het Nederlands en een goede kennis van het Engels, dat ze in België gewerkt hebben en dat ze verregaand geïntegreerd zijn) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.2. Eveneens op 8 oktober 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [Z., F.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

En

“De heer:

Naam, voornaam: [Z., A.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Omdat betrokkene een asielaanvraag indiende op 24.10.2018, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precaire verblijfssituatie ging. Vermits het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag op 11.06.2019 kennelijk ongegrond verklaarde én het beroep tegen deze beslissing op 09.03.2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zetten hun middel uiteen als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekers verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst; dat verzoekers na een verblijf in België méér dan 3 jaar totaal onttrokken zijn t.a.v. hun land van herkomst - Albanië - en een leven hebben opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd zijn en zij aldus terecht verhinderd zijn om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet; dat deze verandering enerzijds wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoekers t.a.v. hun land van herkomst onttrokken zijn én al een sterkere binding hebben met België én anderzijds door dwingende juridische redenen aangezien er geen Belgische ambassade in Albanië is om hun aanvraag in te dienen doch dit in principe zouden moeten doen op de Belgische ambassade in Sofia (Bulgarije) naar waar zij echter als Albanese onderdanen niet toe gerechtigd zijn om naar daar af te reizen alsook - voor zover dit wel zou mogelijk zijn, quod non - verzoekers gehouden zouden zijn om in Albanië, te wachten op de beslissing, dewelke -zoals in de praktijk blijkt - minstens maanden dikwijls méér dan 1 jaar in beslag kan nemen (zie in casu de aanvraag o.b.v. 9bis Vw. werd ingediend op 09.06.20 én de bestreden beslissing werd pas genomen op 08.10.21), juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoekers hierdoor de banden en integratie, dewelke zij met België hebben opgebouwd, zwaar dreigen aangetast te zien; aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding; dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 08.10.21 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het gelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, én artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlagen 13 van 08.10.21 dienen vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van/voortvloeien uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;”.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan zij zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing heeft verweerder, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat verweerder een door hen in hun verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet of onvoldoende heeft beantwoord. In de tweede en derde bestreden beslissing wordt verzoekers met toepassing van respectievelijk artikel 7, eerste lid, 1° (eerste verzoeker) en 2° (tweede verzoeker) van de Vreemdelingenwet bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Wat eerste verzoeker betreft, wordt vastgesteld dat hij in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort. Wat tweede verzoeker betreft, wordt vastgesteld dat hij weliswaar is vrijgesteld van de visumplicht, maar hij langer in België verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen zoals voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. In dit verband wordt nog opgemerkt dat tweede verzoeker tijdelijk in België mocht blijven in het kader van het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van 24 oktober 2018. Er wordt op gewezen dat dit

verzoek op 11 juni 2019 kennelijk ongegrond werd verklaard door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat het tegen deze beslissing ingestelde beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen op 9 maart 2020. Verweerder stelt dat sindsdien het verblijf van tweede verzoeker niet langer is gewettigd en de voormelde termijn van 90 dagen ruimschoots werd overschreden.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen verzoekers in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.5. In de eerste bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoekers aan de hand van de in hun aanvraag aangebrachte gegevens niet hebben aangetoond dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. Verzoekers geven aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de eerste bestreden beslissing dat de door hen in de aanvraag aangevoerde elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Zij stellen dat deze beslissing blijkt geeft van *“een totaal gebrek aan realiteitszin”* waar hierin geen buitengewone omstandigheden worden aangenomen.

2.7. Verzoekers wijzen erop dat zij al meer dan drie jaar ononderbroken in België verblijven en dat zij hier duurzaam zijn verankerd.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder de duur van het verblijf in België alsook de aangevoerde elementen van integratie in dit land in rekening heeft gebracht. Hij oordeelde evenwel dat verzoekers door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantonen waarom het voor hen niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op de duur van het verblijf en de integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

Verzoekers geven weliswaar aan dat zij deze elementen anders beoordelen, maar tonen hiermee niet aan dat deze beoordeling van het bestuur onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig is. De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde verblijfsstermijn en de aangehaalde elementen van integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt ook niet dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag dan wel concreet zouden hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

2.8. Verzoekers betogen in hun middel nog dat zij zijn verhinderd om de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen omwille van *“praktische overwegingen”*. Zij wijzen erop dat zij ten opzichte van hun land van herkomst zijn ontworteld en zij een sterkere binding hebben met België. Ook wijzen verzoekers op *“dwingende juridische redenen”* die hen zouden verhinderen de aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen, omdat er geen Belgische ambassade is in Albanië en zij als Albanese onderdanen niet gerechtigd zouden zijn om te reizen naar de Belgische ambassade in Sofia (Bulgarije). Nog stellen verzoekers dat, zelfs indien dit wel mogelijk zou zijn, zij vervolgens in Albanië maanden, mogelijk zelfs meer dan één jaar, zullen moeten wachten op een beslissing, waardoor hun banden met België en hun integratie zullen worden tenietgedaan, minstens zwaar dreigen te worden aangetast.

Er dient te worden vastgesteld dat geenszins blijkt dat verzoekers deze elementen voor het nemen van de bestreden beslissingen ter kennis hebben gebracht aan het bestuur. Zij hebben nagelaten om deze elementen in hun aanvraag mee te benoemen als buitengewone omstandigheden. Zoals eerder gesteld, heeft de aanvrager de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Nu blijkt dat verzoekers dit voor de genoemde elementen niet hebben gedaan, kunnen zij niet voorhouden dat verweerder deze elementen, waarvan hij geen kennis had, in rekening had moeten brengen bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Het komt verder niet aan de Raad toe, in het kader van een wettigheidstoetsing, feiten te beoordelen die niet werden voorgelegd aan het bevoegde bestuur of om in de plaats van het bestuur een machtigingsaanvraag, op basis van een nieuwe argumentatie, te onderzoeken.

2.9. Verzoekers gaan in hun middel niet concreet in op de eigenlijke motieven van de eerste bestreden beslissing. Zij betwisten, laat staan weerleggen, deze motieven niet.

2.10. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekers in hun aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoekers' uiteenzetting laat niet toe om vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

2.11. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.12. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel kan er slechts sprake zijn van een schending van dit beginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Verzoekers blijven in gebreke om een en ander met concrete argumenten aan te tonen, zodat een schending van het gelijkheidsbeginsel geenszins blijkt.

2.13. Specifiek wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft, betogen verzoekers dat deze een gevolg zijn van de eerste bestreden beslissing en bijgevolg in navolging van deze beslissing evenzeer dienen te worden vernietigd. In dit verband kan het volstaan op te merken dat uit de voorgaande bespreking niet blijkt dat verzoekers een gegrond middel hebben ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

2.14. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS